

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci žalobkyň: **a) I. P.**, nar. X, státní příslušnost Ukrajina, jménem svým a jménem své nezletilé dcery, **b) V. P.**, nar. X, státní příslušnost Ukrajina, t.č. na adrese Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem v Praze, Kovářská 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, IČ 00007064, Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.01.2016, č. j. OAM-633/ZA-ZA15-ZA15-R2-2014, **t a k t o :**

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítaly žalobkyně nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, kterým žalovaný označil jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany za nepřípustnou ve smyslu ust. § 10 a odst. 1 písm. b) zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu. Dále stanovil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je Polská republika. Žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice podala žalobkyně, I. P., jménem svým i jménem své nezletilé dcery, V. P.

Žalobkyně vyslovily přesvědčení, že byly v předcházejícím řízení zkráceny na svých právech, neboť správní orgán nezjistil stav věci, a žalovaný si neopatřil

dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Dle názoru žalobkyň žalovaný neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci a jeho rozhodnutí je nedostatečné, když neobsahuje úvahy kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí. Dle názoru žalobkyň porušil žalovaný ust. § 3, § 50 odst. 2, 34 a dále § 55 2 a § 68 odst. 3 zákona číslo 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný rovněž dle názoru žalobkyň porušil čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 (dále jen „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“) a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod spolu s ust. § 2 odst. 1 správního řádu, když nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu.

V doplnění žaloby pak žalobkyně uvedly, že v dané věci již žalovaný rozhodl podruhé a zdejší soud jeho rozhodnutí na základě žaloby zrušil a konstatoval, že se žalovaný v původním rozhodnutí neřídil čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, když neposoudil faktickou situaci v Polské republice.

Žalobkyně vyslovily přesvědčení, že nemůžou být předány do Polské republiky, neboť zde dochází k vážným systémovým nedostatkům v oblasti azylového řízení. Žalovaný se dle názoru žalobkyň neřídil ust. § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci a dále porušil ust. § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný tedy dle názoru žalobkyň nedbal právního názoru soudu, neboť si opět žádné zprávy o faktické situaci v Polsku neopatřil. Jeho odůvodnění je zcela nedostatečné a nekoresponduje se závazným právním názorem krajského soudu. Žalovaný totiž neodkazuje na žádné zprávy ani zdroje, kterými se při svých úvahách řídil. Jeho rozhodnutí je proto možno považovat za nepřezkoumatelné.

K systémovým nedostatkům v Polské republice žalobkyně uvedly, že European Concil on Refugees and Exiles hovoří o tom, že „roste počet případů, ve kterých národní soudy nařídily suspendování Dublinských transferů do EU zemí, včetně Bulharska, Maďarska, Malty, Polska a Itálie, přičemž důvodem jsou nedostatky azylového řízení v těchto zemích. Rovněž přístup k soudní a jiné ochraně je v případě neudělení mezinárodní ochrany složitý. Nizozemský soud například uznal, že v případě polských žadatelů o mezinárodní ochranu dochází k průtahům, a dokonce zabránění možnosti domáhat se účinně právní ochrany před soudními orgány.

Dále žalobkyně odkázaly na judikaturu Nejvyššího správního soudu – rozsudek ze dne 25. 2. 2015, č.j. 1 Azs 248/2014-27, v němž tento soud judikoval povinnost správního orgánu zabývat se v odůvodnění svého rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků v tomto členském státě, které může přinést riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Žalobkyně rovněž odkázaly na nález Ústavního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. III. ÚS 2331/14.

Žalobkyně dále upozornily, že o mezinárodní ochranu v České republice žádá rovněž manžel žalobkyně a) a jejich nezletilý syn, přičemž celá rodina má být nyní poslána do Polska. Je proto třeba dle názoru žalobkyň zohlednit vzhledem k uvedeným nedostatkům azylového řízení v Polsku dopady pro žalobkyně a celou rodinu se zohledněním, že žadatelé o azyl žijí v současné době ve ztížených

podmínkách a nemají přístup k poradenství a základnímu vzdělání. To vše je třeba zohlednit zejména ve vztahu k nezletilým dětem žalobkyně a), které jsou ještě velmi malé. Upozornily rovněž na zranitelnost svých nezletilých dětí a ve vazbě na to i na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a dále upozornily i na názor Evropského soudu pro lidská práva, který stanovil, že je povinností odesílajícího státu získat od přijímacího státu individuální záruku, že při příjezdu budou žadatelé přijati do podmínek odpovídajících věku dítěte. Za této situace může dle žalobkyň jen těžko obstát názor žalovaného, že daná země je členem Evropské unie.

V dalším doplnění žaloby žalobkyně a) uvedla, že její syn, P. L. nar. X, byl ode dne 17. 2. 2016 do 15. 3. 2016 hospitalizován ve Fakultní nemocnici Hradec Králové na dětské klinice. Jeho onemocnění jsou velmi závažná a dle vyjádření ošetřujícího lékaře neléčitelná v zemi původu žalobce. Syn má zároveň naplánovanou celou řadu dalších vyšetření na území České republiky a případný přesun do Polské republiky, kde jsou dle předchozích tvrzení žalobce přítomny systémové nedostatky v řízení o udělení mezinárodní ochrany, by měl závažné dopady na jeho zdravotní stav. Žalobkyně přitom odkázala na čl. 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady, který stanoví, že během všech řízení mají členské státy především na mysli nejlepší zájem dítěte. Žalobkyně upozornila, že její syn je vážně nemocný a potřebuje nadále soustavnou lékařskou péči. Jakýkoliv přesun tak není v jeho nejlepším zájmu. Stejně tak není možné rozdělit rodinu, když žalobkyně budou přesunuty do Polské republiky a nezletilý syn zůstane v České republice.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že se zabýval skutečností, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti, konstatoval, že v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady je Polská republika povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany, a z toho důvodu rovněž učinila akceptaci přemístění žalobkyň na území Polské republiky. Přitom na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky, jak to učinil například zcela jednoznačně a aktuálně v případě Řecka. Polská republika je členem Evropské unie, státní moc dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Polská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožnila činnost právníkům osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. Polská republika je rovněž považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. A rovněž skutečnost, že v Polské republice ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí dle žalovaného o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému.

Dále žalovaný uvedl, že na základě posouzení údajů v cestovním dokladu žalobkyň zjistil, že dne 25. 11. 2014, kdy učinily žalobkyně prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, byly držitelem platného krátkodobého schengenského víza vydaného Polskou republikou, a to dne 29. 10. 2014 ve Lvově, dvojnásobným vstupem, s platností ode dne 5. 11. 2014 do dne 4. 1. 2015 a počtem 20 dnů pobytu. V případě jmenovaných je tak nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 nařízení Evropského parlamentu a Rady. S ohledem na uvedené správní orgán požádal dne 26. 11. 2014 Polskou republiku o převzetí příslušnosti posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenované podaly v České republice. Dne 4. 12. 2014 obdržel správní orgán informaci, že Polská republika uznává svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyň. K tomu žalovaný uvedl, že podle čl. 18 nařízení Evropského parlamentu a Rady je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Polská republika je tak povinna převzít žalobkyně na své území a posoudit jejich žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tak na základě uvedeného konstatoval naplnění podmínek stanovených ust. § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobkyněmi na území České republiky shledal nepřípustnou. Správní řízení o této žádosti proto zastavil.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že trvá na zákonnosti a věcné správnosti nyní napadeného rozhodnutí. Námitky uvedené v žalobě nemohou zpochybnit závěr, že není důvod se domnívat, že by v Polské republice docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů. Žalovaný má za to, že ani žalobkyněmi uvedené zprávy nedokládají, že s nedostatky v polském azylovém řízení a s podmínkami přijetí žadatelů v Polsku, o nichž tyto zprávy vypovídají, lze spojit riziko nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. V úvahách vztahujících se k čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady vycházel z obecně známých a veřejně dostupných informací. Nezpochybňuje, že za současné migrační vlny je řada členských států EU vystavena problémům souvisejícím s přítomností vysokého počtu žadatelů o mezinárodní ochranu na jejich území. Zároveň je ale třeba mít na zřeteli, že Polsko je platný člen Evropské unie, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Polsko je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Pokud by se během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, pak mají žalobkyně možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Dle přesvědčení správního orgánu nehrozí žalobkyním a jejich rodinným příslušníkům v Polsku nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Žalovaný proto konstatoval, že napadené rozhodnutí je ve vztahu k danému případu odůvodněno dostatečně. Zprávy, na něž žalobkyně v žalobě odkazují, nemohou zpochybnit konstatování žalovaného, že ve vztahu k Polské republice dosud nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice, dosahující dokonce rizika nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu

Listiny základních práv EU. Stejně tak není žalovanému známo, že by Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky vydal stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky, jak k tomu došlo v případě Řecka. Pokud se žalobkyně s odkazem na zprávami uváděný výskyt konkrétních problémů dovolávají rozhodnutí národních soudů jednotlivých členských států EU, žalovaný k tomu konstatoval, že se jedná o rozhodnutí soudních orgánů jednotlivých suverénních států, jichž se však nelze dovolávat na území České republiky. Správní orgán postupoval plně v souladu s bezprostředně závazným Nařízením Evropského parlamentu a Rady. Jak je uvedeno v rozhodnutí, žalobkyně před podáním žádosti o mezinárodní ochranu v České republice disponovaly krátkodobým schengenským vízem vydaným Polskou republikou dne 29. 10. 2014 s platností od 5. 11. 2014 do 4. 1. 2015 s dvojnásobným vstupem na dvacet dnů pobytu. (viz fotokopie cest. pasu č. EP202396, platného do 27. července 2022 - str. 1 ve spise). Správní orgán vycházel z ustanovení přímo aplikovatelného Nařízení Evropského parlamentu a Rady a použitím jednotlivých kritérií tohoto nařízení dospěl k prokázanému závěru, že v daném případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu dle čl. 12 tohoto Nařízení příslušná Polská republika. S ohledem na to správní orgán požádal dne 26. 11. 2014 Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenované podaly v ČR. Dne 4. 12. 2014 obdržel správní orgán informaci, že Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyň. Žádost o mezinárodní ochranu žalobkyně podaly na území České republiky dne 1. 12. 2014. Současně podle čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Polská republika je tak povinna převzít žalobkyně na své území a posoudit jejich žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou podaly dne 1. 12. 2014.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále je „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.

Z předloženého správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně a) podala dne 1. 12. 2014 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v níž uvedla, že svou vlast opustila dne 19. 10. 2014 v souvislosti s děním na Ukrajině. Žalobkyně a) nechtěla, aby její manžel narukoval do armády, protože by poté zůstala se svým dítětem sama. Z toho důvodu se rozhodla vycestovat a vlast opustit ve společnosti svého manžela a nezletilé dcery. Žalobkyně se prokázala v průběhu správního řízení cestovním dokladem Ukrajiny platným do dne 11. 6. 2019.

Dále krajský soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím ze dne 15. 12. 2014 žalovaný řízení o žádosti žalobkyň zastavil pro nepřípustnost, neboť na základě provedené lustrace cestovního dokladu konstatoval, že byly držitelem platného schengenského víza vydaného Polskou republikou, a proto byla Polská republika shledána příslušnou k posouzení jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný proto dospěl k závěru, že žádost byla nepřípustná, a proto řízení o ní zastavil. Proti tomuto rozhodnutí podaly žalobkyně žalobu ke zdejšímu soudu, který svým rozsudkem ze dne 17. 12. 2015, sp. zn. 32 Az 52/2014 rozhodnutí žalovaného

zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť žalovaný neposoudil situaci v Polské republice z pohledu azylového systému. Na základě tohoto přezkumného řízení pak žalovaný vydal napadené rozhodnutí.

Krajský soud předně konstatuje, že žalovaný se v nově otevřeném správním řízení v dané věci předně musel zabývat tím, zda je ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobkyň o mezinárodní ochranu. Úkolem žalovaného pak bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií uvedeného nařízení, dokud nedospěje ke kritériu, jež mohl na případ žalobce použít. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výše uvedený postup žalovaný zvolil, když postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v člancích 8 až 11 Nařízení Evropského parlamentu a Rady a učinil závěr, že v případě žalobkyň je třeba aplikovat čl. 12 citovaného nařízení.

Krajský soud považuje ve shodě s názorem žalovaného za zřejmé, že dne 25. 11. 2014, kdy učinily žalobkyně prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, byly držitelem platného krátkodobého schengenského víza vydaného Polskou republikou, a to dne 29. 10. 2014 ve Lvově, dvojnásobným vstupem, s platností ode dne 5. 11. 2014 do dne 4. 1. 2015 a počtem 20 dnů pobytu.

V případě žalobkyň tedy bylo nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 nařízení Evropského parlamentu a Rady, které uvádí: „Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil“. Žalovaný tedy postupoval v souladu s příslušnou právní úpravou, když dne 26. 11. 2014 požádal Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenované podaly v České republice. Dne 4. 12. 2014 obdržel správní orgán informaci, že Polská republika uznává svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyň. Krajský soud se tedy na základě těchto zjištěných okolností přiklonil k názoru žalovaného, že dle čl. 18 nařízení Evropského parlamentu a Rady je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě, a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

Hodnocením naznačených skutkových okolností dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Aplikací dané právní úpravy na projednávanou věc krajský soud dospěl k závěru, že Polská republika je povinna převzít žalobkyně na své území a posoudit jejich žádost o udělení mezinárodní ochrany. Shora konstatovaný obsah správního spisu je dle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný postupoval zákonně, když na základě uvedeného konstatoval naplnění podmínek stanovených ust. § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobkyněmi na území České republiky shledal nepřípustnou a správní řízení o této žádosti zastavil.

Žalovaný svým postupem veškeré podmínky pro určení státu příslušného k posouzení žádosti žalobkyň o udělení mezinárodní ochrany naplnil a vzhledem k učiněnému zjištění, že tímto státem není Česká republika, nemohl již dále hodnotit žádost žalobkyň po věcné stránce a zabývat se jejími konkrétními důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

Na základě uvedeného krajský soud uvádí, že nemohl přisvědčit žalobním námitkám o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, neboť ten byl žalovaným zcela správně zjišťován a to v rozsahu nezbytném pro určení příslušného státu. Současně uvádí, že je mu známa závazná judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 25. 2. 2015, č.j. 1 Azs 248/2014-27), která vymezuje povinnost správního orgánu zabývat se v odůvodnění svého rozhodnutí také tím, zda přemístění žadatele o azyl do určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylová řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Právě z tohoto důvodu zdejší soud zrušil předcházející rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení za účelem prověření této situace a následného řádného zdůvodnění nově vytvořeného právního závěru. Lze ovšem konstatovat, že žalovaný požadavkům vysloveným zdejším soudem v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu dostál a své závěry řádně odůvodnil.

Ve shodě s názorem žalovaného dospěl i krajský soud k závěru, že Polská republika je povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobkyň o udělení mezinárodní ochrany. Přiklonil se k názoru žalovaného, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky. Žalovaný tak v souladu se zákonem konstatoval naplnění podmínek stanovených v ust. § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobcem na území České republiky důvodně shledal jako nepřipustnou. Pokud pak žalobce namítal, že v Polské republice dochází k systematickému porušování práv azylantů a tato země již tedy z pohledu mezinárodně uznávaných práv cizinců nemůže být považována za bezpečnou třetí zemi, soud plně odkazuje na argumentaci žalovaného shora, s tím, že učinit takový závěr bez jasných a seriózních důkazů jistě není možné. Polská republika je zemí Evropské unie a krajský soud je přesvědčen, že je současně i zemí odpovědnou. Rovněž dodává, že závažné důvody, pro které by se bylo možno domnívat, že v daném členském státě dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení, mohou být založeny pouze na důkazních prostředcích určité kvality, nikoli pouze na odkazech na příslušné internetové stránky či na rozhodnutí jiných evropských soudů.

Dále krajský soud uvádí, že k rozhodnutí o námitkách hmotněprávního charakteru, které se dotýkají problematiky zájmu nezletilých dětí, eventuálně jejich závažných zdravotních problémů, není dle Nařízení Evropského parlamentu a Rady příslušný.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyly ve věci úspěšné, právo na náhradu nákladů řízení jim proto nevzniklo. Žalovaný náklady řízení nežádal. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 18. dubna 2016

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně